

може да са възползува що-годѣ за въ практическія си животъ. Тѣзи задача, наистина, е твърдѣ мѣчна и до колко ще можемъ да отговоримъ на нея, това остава да покаже дѣлото. Като се възсламяме обаче на дѣятелитѣ по народното просвѣщеніе и на любороднитѣ бждѣщи спомощници на „Наставникъ“, смѣемъ да са надѣемъ, че ще постигнемъ до нѣидѣ желаніето си“ (гледай брой 1).

125. Наука, *периодическо списание*. — Почнѣло е да излиза въ Пловдивъ прѣзъ мѣсець Априлий, единъ пѣтъ въ мѣсецѣтъ, излѣзли сѣ пѣли три годишнини, подъ редакцията на С. Бобчевъ, К. Величковъ, Ив. Саллабашевъ, П. Наботковъ и Ив. Вазовъ.

Биографическитѣ бѣлѣжки за С. С. Бобчевъ се намиратъ при „Марица“, (гледай 1878 година), а тия на П. Наботковъ при в. „Редъ“ (гледай 1882 година).

Константинъ Величковъ е роденъ въ Т.-Пазарджикъ на 1857 година. До 12-та година той се е училъ въ родното си мѣсто и послѣ е отишѣлъ въ Цариградъ, гдѣто е постѣпилъ въ Лицея. Свършилъ Лицея прѣзъ 1874 година. Прѣзъ 1874/75 и 1875/76 билъ учителъ. Като избухнѣло въстанието, въ организираніето на което велъ енергическо участие, билъ арестованъ и заведенъ въ Пловдивъ, а послѣ въ Одринъ. Въ Одринъ освободили го и той заминѣлъ въ Цариградъ за секретаръ на Екзархията. Като се обявила войната, полицията го потърсила въ Цариградъ и той успѣлъ да избѣга прѣзъ Италия и Австрия въ Румания. Като завзели русситѣ Пазарджикъ, той се прибралъ у дома си и прѣзъ 1879 година отишѣлъ въ Пловдивъ и заедно съ своитѣ другари основалъ в. „Народний Гласъ.“ Прѣзъ 1881 година заминѣлъ за Парижъ да слѣдва правото, но не е можалъ да стой тамъ повече отъ една година. Отъ самото начало на бившата Источна Румелия до 1886 год. той е билъ народенъ прѣдставителъ. Прѣзъ 1884 година биде назначенъ за Директоръ на Просвѣщеніето, гдѣто го завари 6-й Септемврий. Слѣдъ закриваніето на шумната камара въ София прѣзъ Юний 1886 година, той заминѣлъ на слѣдующи мѣсець въ Мехадия, а отъ тамъ въ Пеща и сетнѣ въ Флоренция, гдѣто училъ живопись. Прѣзъ 1890 година оставилъ Италия и